

UZ OGNJIŠTE
dramolet - iz knjige "S morem u dosluhu", 1998.

Jozo Lovrić Jadrijev

- Oćemo li zabala'?
- Neka pofuman!
- Sa' si ugasio. Po vas dan pušiš... Pušiš i mučiš.
- A što bi ćela? Da kunduruje?! Došo san s mora, pa ne znan ultime novitati... Ni ko koga, ni ko s kijen.
- Fala ti na komplimentu! Baš misliš da ne znan o ničemu drugome razgovara'?
- Bi' će da znaš... Bi' će da ja ne znan...
- Ne budi zo, Luko!
- Poveo san te u grad, jesi li to ćela? Imamo tavolin s lijepon viston, mužiku... Stradun je pun ko šipak, vidiš, sve sretne face... što mi još toka učinje'?
- Bit jedna od njih ... Baren provat...
- Ne odgovara mi šenografija.
- Ti bi se najrađe zabio doma...uz popret!
- A zašto navegan?
- A meni je dosta ...cijelu godinu.
- I meni je dosta...cijelu godinu...i previše.
- Nijesan ti ja kriva. Ne ćeran te ja da navegaš.
- Ko je o krivnji govorio?...Ko je o krivnji govorio...

(Plesna glazba "con sordina")

- Rekla mi je Anka da ćete kupi' brod.
- Ne znan.
- Kako da ne znaš? Kako Anka zna?!
- Bi' će da ona zna.
- Eto, ćela san razgovarat od onemu što te interesa, pa nećeš ni to.
- Odakle znaš da me to interesa?
- Ako te više ni poso ne interesa...?
- Poso? To što je Anka rekla? Kundurarija, ko i sve drugo što Anka "dozna", oli je ne znaš?
- Ne znan, niša više ne znan. Pisma su ti postala rijetka i nekako ćudna. Vaja mi pročita' timbar da vidim iz kojega mi grada pišeš.
- To su pisma tebi, a ne turistički vodič.

- Jes', ma ja bi ćela znat đe si, što se događa...
- U nama se događa, Dube. Sve se u nama događa.
- ...Kad ih ćovjek pročita, nema se što ispriopide'. Djeca me pitaju što je ćaće piso, a ja in ne znan što rije'.
- Govori im pripovijesti...pripovijesti o ćaći.
- Kakve, Luko?
- Izmišljene...To djeca volu'!
- Ti si to, ti. Ja ne mogu izmišlja'!
- Onda in reci istinu.
- Koju?
- Onu pravu.
- Kad je ja ne znan?
- Onda ti je toka izventa'. Provaj! Vide' ćeš da se može.
- Zašto me mućiš, Luko? Zašto me mortifikaš? Što san ti učinjela?
- Vazda isto!! S tobom se ne da razgovara'!
- Imaš li drugu, Luko?
- A da iman?
- ...Skoro bi vojela!
- Tu smo, donke...A, otkat' tako misliš?
- Što otkad? Što mislin?!
- Ajde, korađo! Vlastitijeh si se rijeći pripala. Reci, reci! Baš je pravi šenarijo, baš me gusta. Vidi ove face! Sve in je ođe famozo. I ovaj grad, i ova noć, i mi. I mislu kako je pošteno da su toliko platili. A ni ovaj grad, ni ova noć, nemaju veze. Soldima su samo razbudili iluziju...A mi ođe ništa ne plaćamo. Reci, donke, šćeto e neto, ja te slušan!
-
- Što sa' cmizdriš!...Jesi li rekla da bi vojela da iman drugu? Pa, bi' će za to neki razlog?!
- Razlog si ti! Samo ti, i niko drugi, da znaš!
- Slušaj! Serjo! Oslobodi me Anke, Line, Pine i Tine i ostale sitnojebaćke mentalitati! Jesmo li se sa' razumijeli?
- U temu je razlog, Luko. Sve te manje razumijen. Promijenio si se, meni se para da si se promijenio. Rijetko pišeš i ništa ne pitaš, ni za djecu ni za mene. Moja pisma ne spominješ, pa ne znan jesi li hi primio oli nijesi. Pa, misjela san: ako ima drugu, sve je kjaro. Mene više ne voli, voli nju. Možda će ga pasa', sikuro će ga pasa'. Ođe ga djeca vežu. Pasa' će ga...A, ako nije tako...
- Ako nije???
- Onda ne znan što je. Onda si ti neko drugi, nijesi Luko, moj Luko, ...Oprosti što sad ovako govorin, nije momenat, znan, ma ne znan drukćije. Onda me hita strah, gori strah o'tebe, nego od one druge.
- ...Dopo tanto govoriš ko ćovjek...Nego, je li to tebe strah od mene ili od sebe same?
- Ne znan. Od mene i od tebe. Od nas...Strah me je za mene.
- A za mene? Nije te strah za mene? Što će od mene bit??
- Tebe ne razumijen. Stran si mi. Pa ne mogu sudi'. I ti si sve potaknuo. Valjda imaš ideju.
- Ako neman?

- Ako nemaš drugu, ako nemaš ideju, što onda imaš???
- Iman, eto, s kijen razgovara'. Oli to nije dosta?
- Koga vraga onda mjesec dana mučiš i gledaš kroz funjestru?... I mi idemo na prstima da te ne sekavamo!! Da ti je bilo do razgovara, imo si s kijen.
- Ne, nije mi bilo. A, sad - jes'.
- Onda govori. Ma, molin te, tako da te razumijen.
- Dube, sve riječi i rečenice ti si vazda razumijela. A ono što ne razumiješ ti nećeš da razumiješ.
- Što to neću da razumijen?
- Ljudi se mijenjaju.
- Znaš da si nešto veliko skoprio! Toliko, pak, razumijen.
- Svaki na svoj način...
- Pa?
- Pa...u nas je to očito.
- Što očito?
- To.
- Što to?
- To, da smo se razišli.
- Komodo, moj Luko...i banalno. Ipak, imaš drugu?
- A što ako neman?
- Strah te rije'.
- Prilika je. Sad oli nikad.
- Što onda ne rečeš?
- ...
- Što mučiš? Ki tače, konferma!
- Jesi li sikura?
- Ne, nijesan...(Trešti rock) K vragu i mužika! Boje da smo doma ostali.
- Nn, nn...Nije! Doma ne bi nika' progovorili.
- Luko, Luko, bojnin te se. Pobjegla bi, da znan đe.
- I ja, da znan đe.
- Što se ovo s nama dogodilo?...Ti, ti...Ti si kriv!!
- Ljudi se mijenjaju.
- Ti si se promijenio.
- Sam, vazda sam, između neba i pučine, mogu li bi' kriv?
- Mrzin nebo, mrzin pučinu, grad, mire, kuću...sve mrzin, sebe mrzin...
- Mrziš život...
- Jes, mrzin život.
- Krivo! Jedan je, i dragocjen.

- Ti, ti to govoriš! Ti, što ga tratiš usampas!
- Krivo, Dube, krivo! Uh kako krivo! Tremendo krivo!
- Nećeš valjda rije' da voliš more?!
- Hm, more?! Slana uhmućana mješina!
- Što onda voliš, Luko?
- Život!
- Kakav?
- Svoj.
- Sa mnom ili bez mene?
- Svoj.
- Kakav je taj tvoj život, Luko?
- Ne znan. Je li ti znaš?
- Ne znan, Luko, ne znan.
- Ma, zašto sa' plačeš?! Vidiš da ga vaja skopri', taj moj život...
- A moj?
- I njega, zaboga! Sve, baš sve još moramo učinje'.

Glazba svira engliš-valcer.

- Homo zabala, Luko.
- Od gusta, od gusta!
- Nijesi ti kriv, ne...Ipak, razišli smo se, Luko.
- Danas manje nego jučer. Ko zna, ko zna?
- Ipak, tu smo.
- Već smo godinama tu, Dube.
- Nijesan znala.
- Blago ti se.
- I što ćemo sad?
-
- Što ćeš ti?
- Ja?...Ja, na more. A ti?
- A, ja...uz ognjište.